

De FamilieAcademie

leer over ouderverstoting

Het verhaal van een moeder van twee kinderen die te maken kregen met ouderverstoting

Mijn verhaal delen..... ? Ja dat wil ik.

Wat is mijn doel?

Dat mensen leren van mijn verhaal, hoe het niet moet...? Hoe het wel moet...? Hoe hulpverlening faalt...? Hoe je op je hoede moet zijn....?

Ik ben gescheiden en moeder van 2 kinderen. Ik heb een nieuwe partner, ook gescheiden en vader van 2 kinderen. We zijn een samengesteld gezin, en dat is best lastig, zeker in het begin. De kinderen waren nog jong en flexibel en konden goed gaan wennen aan de nieuwe situatie, dachten we.

Beiden hebben we een "lastige" ex. Makkelijk om naar een ander te wijzen en niks moeilijker om kritisch naar je eigen (gedrag) te kijken. Ik ben ook niet altijd de makkelijkste, maar 1 ding heb ik mij voorgenomen. Ik wil mijzelf en de kinderen, nu, en ook over 20 jaar, recht aan kunnen kijken. Ik ga hun vader niet zwart maken. Mijn mening over hem houd ik voor mezelf. Laat ze hun eigen mening krijgen, hebben, vormen.

Mijn scheiding was een vechtscheiding, we gunden elkaar weinig en de hele afwikkeling rondom huis, boedel etc. duurde veel te lang. Omgang met hun vader ging moeizaam. Na jaren van allerlei toestanden, zoals jarenlang ze wegbrengen met tegenzin, huilen in de auto, ze los trekken uit hun autostoel, ons geschreeuw over de hoofden van de kinderen heen en een behoorlijk aantal teleurstellingen in hun vader rijker, ging het steeds slechter met de kinderen, vond ik. Hulpverlening voor de kinderen was nodig. Deze situatie was niet goed voor ze. Vader vond hulp onnodig. Ik zag hoe het steeds slechter met de kinderen ging. Ik kon nergens terecht, hulpverlening in het vrijwillig kader vraagt om toestemming van beide gezaghebbende ouders. Als 1 ouder niet meewerkt, krijg je

niks. Ik besloot daarom de kinderen niet meer naar hem toe te brengen. Het was meer een noodkreet om hulp te krijgen.

Om geen heel lang verhaal te hebben, sla ik heel veel over. We kregen een Onder ToezichtStelling (O.T.S.), gedwongen kader, een gezinsvoogd. Na een korte periode van geen omgang (dit was niet mijn doel), gingen de kinderen weer naar hun vader en er kwam hulp voor de kinderen. Therapeuten en een gezinsvoogd die probeerde een goede regeling vastgelegd te krijgen. Na enkele jaren O.T.S. werd deze gestopt, geen nazorg, je moet het weer zelf doen. Er is niemand om op terug te vallen.

Al snel escaleerde de situatie weer. Discussie tussen mij en mijn ex. Hij schreeuwde naar mij tijdens het wegbrengen. De situatie werd zo onveilig voor mij, dat ik besloot om de kinderen niet meer weg te gaan brengen. (wat ik officieel wel moest). Ik gaf aan dat hij de kinderen wel gewoon kon halen. Ik wilde het contact niet verbreken.

Hij kwam niet, weken niet, maanden niet, jaren niet. Hij liet niks van zich horen. Ook geen kaartjes voor de kinderen. Helemaal niks.

Mijn jongste was diep ongelukkig. "Een vader die niet naar je omkijkt". Regelmatig huilde hij bij het naar bed gaan. Hij begreep er niks van. Intens verdriet. Het ergste wat hij ooit gezegd heeft tegen mij: "Mama ik voel me net weggegooid afval".

De oudste was zogenaamd onverschillig. Het maakte niet uit. Als vader zou komen om de kinderen op te halen, zou ze meegaan, helemaal prima. En zo niet, vond ze net zo prima. Ik wist wel beter, van binnen diepongelukkig, wist ik.

Het lukte mij/ons niet om uit deze situatie te komen. Ik wist niet wat te doen. Ik voelde mij niet veilig in contact met mijn ex en hij had toch ook een verantwoordelijkheid hierin?

De mensen in mijn omgeving vonden het ook maar raar dat hij niets ondernam en zich er zomaar bij neerlegde. Geen contact meer te hebben met je eigen kinderen. "Dat doe je toch niet.."

Het was erg moeilijk voor de kinderen, ook voor mij. Een therapeut vond dat er duidelijkheid moest komen voor de kinderen. Wel of geen omgang. De onduidelijkheid hierover was een groot probleem.

Na bijna 2 jaar geen enkel contact, kwam er weer een O.T.S., weer gezinsvoogden, 2 dit keer. De raad voor de kinderbescherming had onderzoek gedaan en vastgesteld dat de kinderen heel graag contact met hun vader zouden hebben. "Moeder staat hier niet negatief tegen over", staat in het rapport. Dus de rechtbank gaf opdracht om gehoor te geven aan de wens van de kinderen. Beide ouders moesten de samenwerking aangaan met de gezinsvoogden en het belang van de kinderen voorop zetten.

De gezinsvoogden waren zeer verbaasd en onder de indruk van het verdriet van mijn jongste. Hij miste zijn vader heel erg. "Dit zien we eigenlijk nooit" was de mening van de gezinsvoogd, "Dat kinderen na zo'n lange tijd nog zo heftig verlangen naar hun vader en zo intens verdrietig zijn".

De gezinsvoogden hadden een gesprek met mij. Ik vind het belangrijk dat de kinderen contact hebben met hun vader, maar mijn eigen veiligheid was in het geding, dus wegbrengen was voor mij (voorlopig) geen optie.

De gezinsvoogden hadden een gesprekje met de kinderen, die nogmaals aangaven dolgraag naar hun vader toe te willen.

De gezinsvoogden hadden een gesprek met vader. Het ging zeer moeizaam, kreeg ik te horen. "Een moeilijke man, maar ze deden hun uiterste best".

En ik geloofde dat. Ik had geen contact met hem. De gezinsvoogden deden hun werk, zij zijn de professional. Je hebt hen nodig om een en ander weer vlot te trekken en opgestart te krijgen. Ik vertrouwde hen op hun woord dat ze doen wat ze zeggen, hun uiterste best. Het belang van de kinderen staat immers voorop, dacht ik. En de opdracht van de rechtbank was duidelijk.

De leerkracht op de school van de oudste was erg begaan. Hij stelde voor om de oudste te stimuleren (samen met hem) een brief te schrijven aan vader. Dan zou hij vast wat van zich laten horen. Ik ging akkoord. De brief ging op de post. Ik informeerde ook de gezinsvoogden hierover. "Wat een mooie kans om alles weer in beweging te krijgen", dacht ik. Dagen wachtte ze bij de brievenbus op een briefje terug. Echter vader reageerde niet. En daar bleef het bij. De oudste kreeg ook geen terugkoppeling via de gezinsvoogden waarom vader niet reageerde. Haar mening begon te veranderen. Ze was erg teleurgesteld. De gezinsvoogden, de leraar en ook ik lieten het gebeuren. Langzaam kreeg ze een hekel aan hem. Hij had toch wel kunnen reageren. Nou, dan hoefde het voor haar ook niet meer. Achteraf zie ik nu zelf hoe ouderverstoting kan ontstaan. Ook al wil je het niet.

Na enkele weken kwam het besluit van de gezinsvoogden: Er kwam geen omgang met hun vader. Hij wilde niet meewerken en de omgang toch afdwingen zou misschien wel kunnen, maar het risico dat het weer mis zou gaan was te groot en dat risico wilden ze niet nemen. Dan zouden de kinderen weer teleurgesteld zijn.

De kinderen werden door de gezinsvoogden geïnformeerd. In het gesprek hielden ze zich nog heel stoer, maar nadat de gezinsvoogden vertrokken waren reageerden ze heftig teleurgesteld en verdrietig. Maar er was nu wel duidelijkheid. Er kwam geen omgang. En ook de komende jaren niet. Ooit als ze later zelf groot genoeg zouden zijn, dan konden ze zelf wel contact met hem opnemen als ze dat wilden.

En voor nu, als het nodig was konden ze naar therapie, rouwverwerking, dat zou ze helpen om te leren omgaan met dit verdriet en gemis. En ik geloofde ze. Immers deze mensen zouden het wel weten, toch? Zij zijn de professionals. Hoe dom kon ik zijn.

Rouwverwerking...? Om iemand die niet dood is...? Waar zijn we dan mee bezig.....?

Het voelde niet goed voor mij. Maar wat kon ik doen? Het zelf gaan regelen? Zijn woede op mijn hals halen? Daar zat ik ook niet op te wachten. Mijn eigen veiligheid was ook belangrijk. Ik legde me erbij neer. De gezinsvoogden hadden hun best gedaan. Ik probeerde er te zijn voor de kinderen, hen te troosten in hun verdriet.

Dit was zo moeilijk. Ergens was ik boos op mijn ex. Hoe kun je je kinderen zo laten stikken. Ergens kan ik begrijpen dat er ouders zijn die dit zo moeilijk vinden en hun boosheid met de kinderen delen en geen ruimte laten voor hun verdriet. En ouderverstoting kan dan gemakkelijk ontstaan.

In mijn omgeving, familie, vrienden volop begrip. Wel sneu voor ze, maar ja, als hij toch niet wilde dan kun je het niet dwingen. De leraar van de oudste had zijn best gedaan met de brief en nu hij niet reageerde, wist ze waar ze aan toe was.

Nu moet ik even een klein zijsprongetje maken in mijn verhaal. In dezelfde periode had mijn partner ook een O.T.S., omdat de omgang met zijn kinderen niet goed liep. Ik zag gezinsvoogden die op een hele rare manier met deze goede vader omgaan. Zij informeerden hem niet, ze waren niet eerlijk, kwamen gemaakte afspraken niet na, sloten hem buiten van gesprekken en probeerden hem buiten spel te zetten. 1 van zijn kinderen kreeg een time out en tot op de dag van vandaag is er geen contact meer met dit kind. Wij zochten informatie op internet. Via een website kwamen we in contact met Erna Janssen van de FamilieAcademie en leerden over ouderverstoting. In het eerste gesprek over

contactverlies van een kind, dat zich vooral richtte op de situatie van mijn partner, leerde ik Erna kennen als een fijn mens, begaan met de situatie van mijn partner. Wij leerde hoe ieder zijn eigen rol heeft in het systeem en hoe in een relatie al dingen “scheef” kunnen zitten, zonder dat je het zelf in de gaten hebt. Ik las veel op internet hierover en leerde hoe hulpverlening faalt als contact tussen een ouder en kind ‘stopt’ onder invloed van een ouder en hoe de ondertoezichtstelling dit niet kan herstellen. En hoeveel onkunde er onder professionals is. Ik ging nadenken over mijn eigen situatie en die van de kinderen. Onze kinderen hadden sinds lange tijd geen contact meer met hun vader. De gezinsvoogden konden het contact tussen vader en kinderen niet herstellen “al deden zij hun uiterste best met deze moeilijke vader”, zo vertelden ze mij. Ik vroeg Erna Janssen om advies en hulp. Haar expertise kon ik goed gebruiken. Ze gaf mij tips en adviezen hoe ik om kon gaan met de situatie. Wat ik mocht verwachten van professionals als gezinsvoogden, scholen en andere hulpverleners. Hoe deze eigenlijk zouden moeten opkomen voor de rechten van mijn kinderen, maar dat vaak niet deden.

Deze nieuwe inzichten maakte mij aan het twijfelen. Wat als de gezinsvoogden ook in mijn situatie eigenlijk helemaal niet zo hard hun best hadden gedaan? Ik moest alles maar geloven wat ze zeiden. Er is geen enkel gesprek geweest waar mijn ex en ik samen aan tafel hebben gezeten. Kon ik ze eigenlijk wel geloven? Wat is in het belang van de kinderen? Waarom handelen zij niet in het belang van de kinderen? Had hun vader eigenlijk wel een eerlijke kans gehad?

Ik ging eens wat kritische vragen stellen bij de gezinsvoogden. En kreeg geen of ontwijkende antwoorden. “Er waren overleggen geweest. Vader zou geïnformeerd worden. Notulen zouden worden toegestuurd.”

De O.T.S. liep op zijn eind, mijn kritische vragen zouden in het eindverslag beantwoord worden.

Bij thuiskomst van de zomervakantie bleek dat de O.T.S. was afgesloten. De Raad voor de kindbescherming was hiermee akkoord gegaan. Ik had geen verslag gehad. Bij navraag bleek het verslag vol fouten en leugens. De Raad voor de kindbescherming had hun toetsing gedaan op basis van dit verslag.

Foutje van de postkamer. “Excuus mevrouw. Maar de O.T.S. is al beëindigd, niks meer aan te doen”.

Ik initieerde een klachtgesprek. Vader was hier ook bij aanwezig, zodat niemand zich kon verstoppen tijdens dit gesprek. In dit gesprek bleek dat de gezinsvoogden helemaal niet zo hard hun best hadden gedaan, als dat ze mij wilde laten geloven. De beloofde notulen had vader nooit ontvangen. Afspraken waren niet nagekomen.

Ik wist genoeg. Ik was heel dom geweest om alles te geloven wat deze mensen mij gezegd hadden. Ik was de belangen van mijn kinderen uit het oog verloren en had me laten meeslepen. De kinderen hadden deze gezinsvoogden nodig gehad om voor hun belangen op te komen. Gelukkig had ik inmiddels via Erna en allerlei websites over ouderverstoting genoeg gelezen en geleerd.

Na het klachtgesprek hadden mijn ex en ik nog een goed gesprek (mevrouw AKJ bemiddelde een beetje) en we besloten om te proberen er samen uit te komen. Er moest gewoon weer omgang komen.

Nu gaan de kinderen al weer geruime tijd naar hun vader. Na 3 jaar geen contact, gingen ze al best snel weer een heel weekend naar hem toe. Ze zijn dolgelukkig.

Het contact tussen mij en mijn ex is nog steeds moeilijk. Overleggen kunnen we eigenlijk niet. Ik moet veel incasseren, maar dat is in het belang van de kinderen. Moeilijke hobbels gaan er vast nog komen, maar wij hebben ons samen voorgenomen dat de omgang door moet blijven gaan, wat er

ook gebeurd. Het is erg moeilijk soms. Wat ondersteuning hierin zou fijn zijn. Maar waar kan ik terecht? Wie kan ik vertrouwen en wie gaat mij goede adviezen geven?

Ik ga voor adviezen naar Erna. (op eigen kosten) Een goede, integere hulpverlener en fijn mens. Zij heeft verstand van ouderverstoting en het herstellen van relaties tussen ouders en kinderen. Haar expertise helpt mij inzicht te hebben en houden in de situatie, hoe moeilijk ook. En te denken in het belang van de kinderen en hoe ik bepaalde situaties kan aanpakken. Dat heb ik soms nodig, want het is niet makkelijk. Maar de kinderen zijn gelukkig. Zij gaan weer naar hun vader. Het contact is hersteld. Wij hebben dit als ouders zelf moeten doen, zonder hulp, want de gezinsvoogden zagen meer in rouwverwerking voor de kinderen dan in contact herstellen met hun vader.

Ik ga mijn verhaal binnenkort delen met de wethouder van mijn gemeente. Ik ga vragen of de gemeente de rekening gaat betalen van mijn deskundige hulpverlener, nu en in de toekomst. Ook ga ik de wethouder vragen of zij zich realiseren welke kwaliteit de gezinsvoogden van een gecertificeerde instelling (niet) geleverd hebben. Hoe hun gebrek aan kennis van ouderverstoting en contactherstel ten koste gaat van de kinderen. Maar boven alles, hoe de wethouder gaat voorkomen dat iemand anders kan overkomen wat mij en de kinderen is overkomen.